

Sánchez escenifica el trencament per esquivar el cop de Casado

«La suspensió del diàleg anunciada per la Moncloa vol punxar el globus de la manifestació de diumenge i recordar que la supervivència del Govern depèn de la continuïtat de Sánchez»

Pedro Sánchez i Pablo Casado, reunits a la Moncloa | ACN

"La suspensió del diàleg anunciada per La Moncloa aquest divendres és l'últim envit de l'executiu espanyol a l'independentisme perquè -malgrat haver presentat una esmena a la totalitat- permeti la tramitació dels comptes. ¿Fins aquí hem arribat?, diu la vicepresidenta Calvo en una escenificació pròpia d'un govern que està entre l'espasa i la paret. Un moviment tàctic amb tres objectius. El primer, punxar el globus de la manifestació de diumenge, convocada precisament contra una suposada negociació amb Catalunya. El segon, recordar a ERC i PDECat que la supervivència del Govern depèn, també, de la seva continuïtat a La Moncloa. I el tercer, preparar el terreny per a una possible fallida: si Sánchez cau per culpa dels independentistes, ningú podrà dir que ha negociat el referèndum.

Però encara hi ha partit. Sánchez confia que els cinc dies que queden d'aquí a la votació del dimecres donin fruit. Espera que l'allau d'insults i la convocatòria de la concentració del PP, Cs i Vox provoquin l'efecte invers i portin ERC i el PDECat a posar el fre de mà. És l'actualització d'aquell ¿si tu no hi vas, ells tornen?, ara dirigida a unes forces independentistes que no tenen res a guanyar -i molt a perdre- en cas d'un avançament electoral. ¿El setge és brutal, i sembla que se'n fotin? diu un membre del govern espanyol a tres dies de la manifestació que omplirà el centre de Madrid, però ¿que no ens vinguin amb xorrades, o anem a eleccions?.

L'ultimàtum de La Moncloa arriba després del fiasco estrepitos de l'operació 'relator', amb la pròpia Calvo com a arquitecte maldestre. No només per la revolta dels seus barons -que sintonitzen obertament amb els cants de sirena de Ciutadans -, sinó perquè ha servit d'excusa perquè Casado i Rivera activin el marc veneçolà contra 'l'alta traïció'. Un discurs bel·licista que perfora l'opinió pública i que cala fins i tot entre líders de l'esquerra mediàtica. Ningú defensa el president. El *mainstream* espanyol cavalca cap a la dreta i Sánchez, cada cop més aïllat, ho fia tot a l'acudit del pacient i el dentista independentista.

Mentrestant, al búnquer del carrer Ferraz de Madrid hi cauen cada dia més obusos. Els barons del PSOE frisen per fer acords de govern amb Cs després del 26 de maig, i les velles glòries del socialisme -amb Guerra i González al capdavant- critiquen obertament la gestió del secretari general del PSOE. El president viu atrapat en terra de ningú. No ha desactivat (com li demanaven els socis de la moció de censura) l'artefacte judicial que Mariano Rajoy va deixar armat al Suprem, ni ha estat capaç tampoc de desplegar una acció de govern que li assegurï la reelecció. El llibre autobiogràfic que està a punt de publicar omet que la seva aposta per un 'diàleg' sense contingut té contraindicacions serioses: no convenç els seus interlocutors, i per contra dota d'arguments els contrincants. Ara es veu obligat a refugiar-se en els seus ministres i utilitzar l'últim actiu que li queda: la por a l'arribada del PP, Cs i Vox a La Moncloa. 'Qualsevol escenari diferent de l'actual és pitjor', assegurin els seus, esperançats en què les cúpules de les forces independentistes reaccionin a l'últim revolt.

A 600 quilòmetres alguns membres del Govern, amb la vicepresidència i sectors del PDeCat al capdavant, proven de fer girar el volant. La Generalitat no s'aixeca de la taula, diu Pere Aragonès. L'objectiu: obviar un calendari endimoniat que situa la votació al Congrés l'endemà de l'inici del judici, i crear un corrent d'opinió favorable a deixar tramitar els comptes.

De fons, el convenciment que un 'no' a la tramitació dels pressupostos no afavoreix els presos, ni el Govern, ni la societat catalana, i per contra pot generar una situació propícia perquè s'acabi aplicant un nou 155 -indefinit en el temps, com diu Casado- que derivi en nous processos judicials contra el Govern. El 'com pitjor, millor' va quedar esmicolat pel primer 155. L'empresonament i l'exili dels líders independentistes no s'ha traduït en un enfortiment del moviment, sinó en una pugna per liderar les restes del naufragi i escriure la partitura del que va passar. És la síndrome del maig del 37 un segle després.

Mentrestant, Casado prepara el seu assalt a La Moncloa. El seu *all in* en forma de crida a la mobilització és el recurs d'un polític a qui se li acaben les fitxes de pòquer. El CIS situa el PP a la baixa com a quarta força, amb un VOX creixent i amb Rivera com a referent del centre-dreta espanyol. El seu equip ho fia tot a aquesta manifestació i a la creació d'un escenari d'alt voltatge. Si la crida omple el centre de Madrid -com sembla que farà- el president del PP pot activar la moció de censura contra Sánchez per erigir-se (encara que la perdi) com a líder de l'oposició. Un gol a Rivera i una passeta cap a La Moncloa.

Del que Casado no és conscient, però, que la seva estratègia no és nova. Com ell, Mariano Rajoy va acusar Zapatero de 'traïr els morts' d'ETA i va omplir la Plaza Colón en una dotzena d'ocasions contra l'Estatut, la llei de l'avortament i la lluita antiterrorista. Unes mobilitzacions que li van servir per calmar l'ala dreta del partit i atiar les seves bases, però amb resultats electorals limitats. Malgrat les marxades, l'Estatut i la treva d'ETA, Rajoy va haver d'esperar dues legislatures, fins al 2012, per assolir el poder. Un avís per a un líder que ha fet del 'tenim pressa' la seva única màxima: Les crides al carrer atien els propis votants, però també mobilitzen els del contrincant. I aquesta serà, precisament, la carta que tirarà Sánchez.